

Ето защо Мюшира мислѣше, че Ловченския гарнизонъ е достатъченъ да може да по-срѣщне всѣка случайность. Той заповѣда, прочее на Рифатъ паша да се държи твърдо противъ неприятеля и на второ едно писмо на сѣщия генералъ отговори въ сѣщата сми-сьлъ. На 2 септември заранѣта обаче, когато се получи още едно писмо, Османъ паша про-мѣни мнѣнието си и рѣши да отиде на по-мощъ на Ловечъ, като остави въ Плѣвенъ само най необходимитѣ войски, за пазение на укрѣпленията. Той събра 20 баталиона пѣ-хота, 3 батареи артилерия и два ескадрона редовна кавалерия съ Солунския спомагате-ленъ конни полкъ и едно малко число чер-кезски конници, слѣдъ което повѣри на Адилъ паша пазението на Плѣвенъ и напустна ла-гера на 3 септември около пладнѣ, заедно съ Хасанъ Сабри паша, съ началника на щаба Тахиръ паша, бригаднитѣ генерали Еминъ паша и Ахмедъ паша и като излѣзе прѣзъ долината Каялъ-дере, пое шосето за Ловечъ. Колоната се състоеше отъ двѣ бригади съ резервъ. Тя се развърна по височинитѣ, като пусна кавалерията напрѣдъ за развѣдване на мѣстността. Два баталиона ¹⁾ подъ начал-ството на Юнузъ-бей, които трѣбваше тъй

¹⁾ Милазкитѣ редифи (2 банъ) и Сливенскитѣ (1 банъ)